

Ilves Äрни

Miu vanaesä Ilves Äрни tüüt elu aig Suistle koloosin rakturi pääl. Ristinimi olli muduki Ernst, mes tähendess saksa keeli tõsine. Suuremb nalla- ega jutumiis ta es ole kah, aga nalla sai tage iki.

Äрни olli suur suitsumiis, kogu aig pidi Bellamor suunukan tolname. Olli kevädine aig, kik rämps olli just lume alt vällä sulanu. Me vanaemäge isteme köögin ja võtseme pruukosti, usse ollive puha valla. Äkki vaateme: vanaesä tulep ihen ja peni kohe kontsa pääl, astuve sedäsi perätsigu läve iist müüdü, mõlembel Bellamor suhun. Nuur peni olli koskilt koni leidan ja sii oli õiget otsa pidi suhu kah juhtunu. Me es saa naaru pidade.

Talve küdsätedi iki ahjun liha ja kartulit. Üitskõrd pist vanaesä jälle tillikse alumiiniumkausiksege lihatükiksit ahju. Järgmine päev, kui taht akate tuld ürgame, röögat: "Oi sa vanakorat, ma ole kopakse üüsess üten lihage ahju uneten, liha puha ärä palanu!"

Üitsvahe olli meil lita peni. Ta olli aian kinni küll, aga kui pulmaaig pääle nakas, karassive esätse üle aia sissi. Suine aig olli ja me kik õhtu sängin joba. Äkki kuuleme: igävene kolin ja usse pauk. Sõs näime aknest, kudas vanaesä joosep, sitavigel kähen, müüda aida, omal pikk pesu sellän ja tuatuhvle jalan, ja aap võõrit penisit taga. Me vanaemäge karassime kah üüsärke väel sängest vällä, rabasime usse kõrvast kõpla ja raudriha. Sedäsi kolmeksi eidutimegi kutsmede külälise aiast vällä.

Ilves Kristi